

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 438/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť P. L. vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2, čl. 6 ods. 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tost 4/2014 zo 14. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júna 2014 prostredníctvom poštovej prepravy doručená sťažnosť P. L. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 2, čl. 6 ods. 3 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tost 4/2014 zo 14. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«Predmetom tejto ústavnej sťažnosti je však obnova konania – proces o obnove konania a rozhodnutie súdov v obnove konania...

Súd v obnove/v rozhodovaní o obnove konania, nepredvolal a nevypočul znalcov, ktorých som označil a ktorí vypracovali predmetné znalecké posudky. Neprejednal v súdnom konaní tieto znalecké posudky. Nepredvolal a nevypočul osoby, ktoré sú menované na listinných dôkazoch (zmluvách), ktoré preukazujú, že som skutky nemohol spáchať, lebo v čase skutku som bol na iných miestach.

Neumožnil preveriť pravosť listinného dôkazu „Zmluva – Dohoda“ medzi spoluobvinenými, ktorý dokazuje, že vypovedali proti mne.

Nepredvolal a nevypočul klinickú psychologičku B. K. a neprejednal ani jej odborné vyjadrenie k veci...

Podstata mojej ústavnej sťažnosti je v tom, že: Trestný poriadok umožňuje/priznáva právo dotknutej osobe, podať obnovu konania ak získala nové dôkazy.

Stanovuje tiež to, že súd povolí obnovu konania, ak sa objavia dôkazy a skutočnosti, ktoré boli súdu skôr neznáme a odôvodňujú iné rozhodnutie o vine. A toto svoje právo som si uplatnil v roku 2012...

Úlohou súdov v návrhu o obnove konania malo byť – a zo zákona aj bolo iba to, aby posúdili tieto nové dôkazy nie z hľadiska viny, či neviny (lebo tým by zasahovali do kompetencie iného súdu, ktorý je oprávnený vyslovovať závery o vine či nevine), ale iba posúdiť, či:

- a) ide o nové dôkazy a skutočnosti, ktoré súdu v pôvodnom konaní neboli známe,*
- b) či ide o také nové dôkazy a skutočnosti, ktoré odôvodňujú iné rozhodnutie o vine.*

Preskúmaním spisu obnovy konania ústavný súd zistí, že všetky tieto podmienky boli bezpochyby splnené! Lebo je zrejmé, že:

- ani jeden z tých dôkazov a skutočností, ktoré som v návrhu na obnovu predložil, nebol predtým súdom známy – ide o úplne nové dôkazy a skutočnosti, a to vrátane

existujúcich nálezov ústavného súdu ČR, ktoré síce v tom čase existovali, ale pre súd neboli známe (nevedel o ich existencii)

- a že predložené nové dôkazy a skutočnosti bezpochyby odôvodňujú iné rozhodnutie o vine ako v pôvodnom procese...

Predmetom mojej ústavnej sťažnosti je teda najmä to, že:

- súdy v návrhu o obnove procesu mali za daných okolností, skutočností a dôkazov povoliť obnovu konania. A tým, že tak nespravili porušili moje uvedené práva,

- a že Najvyšší súd SR ako súd II. stupňa mal buď zrušiť rozhodnutie súdu I. st. a vec mu vrátiť na nové konanie. Alebo mal sám rozhodnúť, že obnova konania sa povoľuje.

Najvyšší súd SR však uznesením zo dňa 14. 5. 2014 zn. 6 Tost 4/2014 môj opravný prostriedok „odmietol“, teda obnova konania nebola povolená, čím došlo k porušeniu mojich vyššie uvedených práv.

A vo vzťahu k vyššie citovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu mám ešte niekoľko námietok:

- súd napr. poukazuje na vierohodnosť výpovedí svedkov K., Z. a pod. Podľa môjho názoru takýmto hodnotením dôkazov zasahuje do právomoci iného súdu – súdu, ktorý je jediný oprávnený rozhodovať o vine či nevine, lebo len on je oprávnený hodnotiť dôkazy v danom smere,

- čo je však dôležitejšie, že:

a) tvrdil nepravdivé závery/tvrdenie, ale napr. že ja som menil svoju obhajobu. (Moja bola vždy tá istá a s to potvrdili aj svedkovia aj dôkazy – staré aj nové!)

b) dôkazmi, ktorých vierohodnosť a odôvodnenosť nedokázal spochybniť/vyvrátiť, sa odmietol venovať a ignoroval ich (znalecký posudok, odborné vyjadrenie, závery českého ústavného súdu, a pod.) takéto do očí bijúce rozdielne posudzovanie dôkazov a účelovosť v tom, ktorý dôkaz uvedie/bude sa ním zaoberať a ktorým nie, už prekročili hranice práva na nestranný súd a práva na zákonnosť procesu.

c) tvrdil nepravdivé závery v tom, že som nepredložil žiadne nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by boli relevantné. Tieto závery sú v priamom rozpore s tým, čo mnou predložené dôkazy preukazujú.»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1/ Práva P. L. na

- súdnu ochranu

- na prístup k súdu

- na rovnosť strán v konaní

- na rovnosť zbraní v konaní

- na účinný opravný prostriedok

- na spravodlivé súdne konanie,

zaručované v čl. 5 ods. 1 písm. a), ods. 4 Dohovoru, čl. 6 ods. 1, 2, 3 Dohovoru, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 a nasl. ústavy SR v konaní vedenom na Najvyššom súde SDR zn. 6 Tost 4/2014 a rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.5.2014 zn. 6 Tost /4/2014 porušené boli.

2/ Ústavný súd SR týmto zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. 5. 2014 zn. 6 Tost 4/2014 a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

Zároveň sťažovateľ navrhol:

„Preto žiadam ústavný súd SR, aby mi ustanovil advokáta na moje zastupovanie v tejto veci v konaní pred ústavným súdom.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak

tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 a nasl. ústavy, čl. 5 ods. 1 písm. a), ods. 4, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 a čl. 13 dohovoru napadnutým rozhodnutím.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:

- a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;
- b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

V prvom rade musí ústavný súd poznamenať, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, ak ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 3. 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina, 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti

poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghon c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (m. m. I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 398 a nasl. Trestného poriadku vrátane zohľadnenia zákonných podmienok tento postup umožňujúcich podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta, a napadnutými rozhodnutiami tak Špecializovaného trestného súdu, ako aj najvyššieho súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Tieto závery obdobne platia aj vo vzťahu namietaného porušenia čl. 6 ods. 2 a 3 dohovoru.

Pokiaľ ide o námietku porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tost 4/2014 a jeho uznesením zo 14. mája 2014, ústavný súd poznamenáva, že vo svojej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov ako ich ďalšia opravná inšancia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu

zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04). Ústavný súd takisto pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („iura novit curia“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (mutatis mutandis napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Sťažovateľ namietal skutkové a právne závery najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí, ktoré mali mať za následok porušenie ním označených základných práv. Ústavný súd preto preskúmal napadnuté rozhodnutie, v odôvodnení ktorého najvyšší súd okrem iného uviedol:

„Proti uzneseniu krajského súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy zahlásil odsúdený sťažnosť priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí (č. l. 429). Podanú sťažnosť odôvodnil osobitným podaním samotný odsúdený, ako aj prostredníctvom jeho obhajcu.

V písomnom odôvodnení svojej sťažnosti poukázal na výpovede K. a spol., ktoré potvrdzujú, že odsúdený A. klamal, považuje ho aj s odsúdeným B. za zaujatých. Má za to, že listinné dôkazy preukazujú, že nebol na mieste činu, na čo poukazoval už v základnom konaní, avšak súdy na tieto dôkazy neprihliadali, taktiež poukázal na závery znaleckého posudku a v tej súvislosti namietol opoznávanie. Ďalej namietol porušenie jeho práva na spravodlivý proces v základnom konaní, nepribratie znalca, neprípustné opakované opoznávanie, poukázal na judikatúru ESĽP, okolnosť, že prvostupňový súd neakceptoval všetky jeho návrhy na výsluchy ďalších svedkov, má za to, že bolo porušené jeho právo na prezumpciu nevinoty, namietol, že v tlači sa objavili články, ktoré ho označili za páchatela, ešte pred tým, než bol obvinený.

Záverom svojej sťažnosti navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie, alternatívne navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a povoliť vo veci obnovu konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a zistil, že sťažnosť odsúdeného L. nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu súdu skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti musia byť takého charakteru, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku.

Účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného trestného konania, ani spochybňovanie spôsobu, akým dôkazy hodnotili súdy v pôvodnom konaní. Tieto sú totiž nezvratné, nemožno ich meniť, ani inak korigovať a dôkazy, ktoré už boli vykonané v pôvodnom konaní nemožno opakovať (revízia pôvodného rozhodnutia a predchádzajúceho mu konania prichádza do úvahy pri podaní dovolania, ak sú splnené zákonné podmienky pre uplatnenie tohto, od obnovy konania odlišného mimoriadneho opravného prostriedku).

Prvostupňový súd sa v tomto konaní o návrhu na povolenie obnovy konania vysporiadal so skutočnosťami, ktoré mali podľa subjektívneho pocitu odsúdeného zakladať dôvod pre povolenie obnovy konania a svoje rozhodnutie primerane odôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s podstatným záverom krajského súdu, a to že odsúdený v návrhu na povolenie obnovy konania neuviedol žiadne nové skutočnosti, prípadne dôkazy, ktoré by súdu v pôvodnom konaní boli neznáme a ktoré by mohli, v kontexte aj s ostatnými vykonanými dôkazmi, odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného L.

Za nové v zmysle vyššie citovaného ustanovenia je potrebné považovať také skutočnosti, ktoré neboli pred rozhodnutím súdu predmetom zisťovania alebo dokazovania, novým dôkazom je predovšetkým dôkazný prostriedok, ktorý sa v čase rozhodovania súdu v spise nenachádzal. Naproti tomu za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle citovaného ustanovenia nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisového materiálu, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi vo svojom rozhodnutí nevysporiadal, popr. ich vykonanie na hlavnom pojednávaní odmietol. Ani spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov nie je dôvodom na podanie mimoriadneho opravného prostriedku.

Správne sú úvahy súdu prvého stupňa, že odsúdeným uvádzané skutočnosti, ktoré prezentuje ako nové, súdu doposiaľ neznáme, takými novými skutočnosťami ani dôkazmi nie sú. Súd ich mal až na znalecký posudok a niektoré listinné dôkazy, ktoré doložil odsúdený, k dispozícii už v čase svojho pôvodného rozhodovania a pri rozhodovaní vzal tieto skutočnosti do úvahy.

Spochybnosť výpovedí odsúdených A. a B. odsúdený L. prezentoval počas celého konania aj v odvolaní, (odhliadnuc od validity, či vierohodnosti výpovedí svedkov typu K., Z. a spol.), taktiež spôsob opoznávania, (č. l. 1530- 1540), vrátane poukazovania na jamku na brade (č. l. 1514), taktiež medializáciu skutkov namietal v odvolaní, ako aj poukazovanie na svoje alibi, ktoré menil podľa priebehu konania. Namietanie práva na spravodlivý proces, či nerešpektovanie zásady in dubio pro reo, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania, uvedené námietky by mohli byť odvolacími popr. dovolacími dôvodmi.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odsúdený v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nepredložil žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, spôsobilé samy o sebe alebo v spojení s inými skutočnosťami a dôkazmi odôvodniť predpoklad pre možnú zmenu právoplatného rozsudku a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť odsúdeného P. L. podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.“

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Najvyšší súd sa so skutkovými závermi súdu prvého stupňa týkajúcimi sa nepredloženia nových dôkazov súdu skôr neznámych stotožnil a dospel k rovnakému právnomu záveru, keď sťažnosť sťažovateľa zamietol.

Podľa názoru ústavného súdu uvedený právny názor najvyššieho súdu je zdôvodnený dostatočne a nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k ostatným námietkam sťažovateľa o porušení ním označených článkov dohovoru [čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 5 ods. 4 a č. 13] ústavný súd poznamenáva, že tieto ostali iba v rovine tvrdenia bez toho, aby ich akoukoľvek argumentáciou podporil a náležite odôvodnil. Sťažnosť sťažovateľa sa preto v tejto časti javí ako neopodstatnená, a to z dôvodu absencie akejkoľvek príčinnej súvislosti medzi označenými článkami ústavy a dohovoru a úvahami sťažovateľa.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšou požiadavkou sťažovateľa v nej obsiahnutou, a to žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2014